

do

Eglutė

1975 GEGUŽĖ 5

EGLUTĖ

1975 GEGUŽĖ

25

25

25

TURINYS

- 3 MAMYTEI, V. Šimaitis
- 4 BĖGIOJANČIOS DOVANOS, Pušėlė
- 12 PASVEIKINKIM, O. Pakalnytė
- 14 JONUKAS — IŠRADĖJAS, N. Butkienė
- 19 TIGRAS IR ŽMOGUS, Z. Tenisonaitė
- 30 KRYŽIAŽODIS
- 31 SURASK!

PIEŠINIAI

- A. Korsakaitė-Sutkuvienė — viršelis
- A. Trinkūnas — viršelio vinjetė
- N. Palubinskienė — 4, 5, 7, 9, 10, 11
- D. Kizlauskienė — 14-18
- R. Karosaitė — 19, 20, 22, 23, 25, 27, 28

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" tilpusių rašinių bei piešinių, kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintėlis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Redakciją sudaro: ses. Ona Mikailaitė, Elena Juknevičienė, Danguolė Sadūnaitė. Administruoja ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

EGLUTĖ — "The Little Fir" is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$7.00; single copy — \$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

MAMYTEI

Viktoras Šimaitis

Tau, Mamyt,
Iš rugių
Aš gėlių priskinsiu,
Tarp baltų
Dobilų
Vainikėlį pinsiu.

Ir rausvus,
Ir melsvus
Žiedelius sudėsiu,
Tau vienai
Mylimai
Žodelius kalbėsiu.

Ačiū Tau,
O Mamyt,
Kad mane taip myli.
Kai glaudi,
Man širdy
Rūpestėliai tyli.

BĖGIOJANČIOS DOVANOS

Pušelė

Pavasaris atplasnojo gėlėtais sparnais. Medžiai mojo saulei. O ši, kaip gera motinėle, visur bėrė savo spindulius.

Pavasaris! Pavasaris! Sujudo visa, kas ant žemės ir po žeme. Išlindo vabaliukai iš savo plyšių. Riebulis sliekas iškišo galvą apsidairyti. O greitas Raudongūžis jį kapt ir supusryčiavo. Į Raudongūžį pasižiūrėjo katinas Pilkis, kuris karstėsi tvorom. Bet rudasis paukščiukas spėjo pasprukti.

Kieme tėvelis sodino rožes, o mažoji Saulutė laistė.
Rytas su Aušrele dažė baltai tvorelę rožėms paramstyti.

— Tėveli, — kalbėjo Saulutė, — sakei, kad turim sugalvoti mamytei dovaną Motinos Dienai. Mes negalvojame, tėveli. Mes jau turim!

— Na, o ką jūs turit?

— Ne visai turim, bet žinom kur, — pataisė Rytas.

— Žinom kur ir gausim, — dar pridėjo Aušrelė.

— Parodykim tėtukui. Parodykim! — ėmė šokinėti Saulutė.

— Š-š-š, — sudraudė ją Rytas. — Ne taip garsiai. Matai, langai praviri. Mamytė išgirs.

Vaikai nusitempė tėvelį už garažo. Visi labai tyliai prisiglaudė prie garažo sienos ir žiūrėjo. Kamputy, prie jazmino krūmo penki zuikučiai šildėsi saulėje. Mama zuikienė greit pajuto, kad žmonės arti. Sudavė paskutinėm kojom į žemę ir sušaukė savo vaikelius. Visi dingo vienoj akimirkoj.

— Matai, tėveli, matai, — džiaugėsi Saulutė.

— Aš pats pirmutinis juos atradau, — gyrėsi Rytas.

— Tėveli, mes nutarėm mamytei tuos zuikučius padovanoti. Ar gerai? — klausė Aušrelė.

— Nutarėt tai nutarėt. Bet sakykit, kaip juos iš olos išprašysit? — šypsojosi tėvelis.

— Aš žinau! — tuoj šoko Rytas. Visai lengva, tėveli. Prie olos padėsime salotų. Paskui reikia tik tyliai pasislėpti netoli olos ir laukti. Kai zuikučiai ims lipti lauk, tik kapt ir į dėžutę!

— Kiekvienam po kaklu kaspinėlių užrišim. . . — svaajo Saulutė.

— Visus sudėsime į didelę pintinę ant minkštos pagalvėlės ir taip nunešime mamytei, — pridėjo Aušrelė. — Bus jai nepaprasta dovana.

— O kaip manot jausis mama zuikienė, kai jos vaikučius atimsit? — pertraukė tuos gražius planus tėvelis. Vaikai susirūpino.

Mama zuikienė? . . . Mes visai nepagalvojome. . .

— Ji verks, — tempė lūpa mažoji Saulutė, lyg norėdama jau čia pat zuikučių mamai padėt verkt.

— Viskas bus gerai! Aš sugalvojau! — puolė ašaras stabdyti Rytas. — Tu, tėveli, galėsi mamą zuikienę nešti. Mes zuikučius — o tu jų mamytę. Ir taip visi bus kartu. . . Padarysim tokią. . . tokią procesiją!

— Kai mamytė pasidžiaugs, mes galvojom zuikučius paleisti, — tėveliui dar paaikino Aušrelė.

Tuo metu pro pravirą langą pasigirdo mamytės balsas: "Laikas pietų!" Ir kalbos nutrūko.

Dar buvo kelios dienos iki Motinos Dienos. Vaikams buvo labai sunku ištylėti apie zuikučius. Bet sutarta tylėti, tai visi tylėjo.

Šeštadienį, kai mamytė su tėveliu išvažiavo apsipirkti, vaikai susiorganizavo zuikių gaudymą.

— Aš lauksiu prie olos. Tu, Aušrele, laikysi dėžę, — skirstė darbus Rytas.

— O aš? Ką aš darysiu? — susirūpino Saulutė. — Gal aš zuikučiams padainuosiu, kad greičiau išlįstų... Aš daržely išmokau daug dainų. — Kiški-piški, ilgaausi... — ėmė dainuoti Saulutė.

— Ne, ne, Saulute. Čia reikia labai tyliai. . . Tu, Saulute, tu. . . , — susimąstė Rytas.

— Aš žinau, — įsiterpė Aušrelė. — Saulutė gali stovėti prie kiemo vartų. Jei kas ateis, ji mums tuoj pasakys.

Saulutė buvo pastatyta budėti prie kiemo vartų. Abu vyresnieji pasislėpė krūmuose ir pasiruošė laukti. Laukė, laukė, ir pagaliau zuikučiai ėmė lįsti. Gudrusis Rytas juos viens, du, ir į dėžę. Parnešę namo, zuikučius su mama suleido į narvelį, paruoštą rūsy.

Kol tėveliai dar nebuvo grįžę, Rytas su Aušrele bėgo atlikti darbus, kurie šeštadieniais jiems buvo paskirti. Saulutė liko viena. Ji nerimo. Vis bėgiojo į rūsį pas zuikučius. Kalbino juos, ramino, kad nebijotų.

Vienas, pats mažiausias zuikutis Saulutei labai patiko. Ji kišo ir kišo pirštuką į narvelį, norėdama jį paglostyti. Nors brolis ir sesuo jai griežtai įsakė zuikučių neliesi, bet Saulutė tuos įsakymus pamiršo.

— Tu būsi Pūkis. Mano Pūkutis. . . Tavo kailiukas toks minkštas, minkštas kaip pūkas. . . Pūkuti, eikš čia, eikš čia, — kalbino zuikutį Saulutė. Ir taip bekalbindama, ji nė nepajuto, kaip zuikutį išėmė iš narvelio ir jau nešėsi į savo kambarį.

— Tu, Pūkuti, nebijok. Aš tau noriu parodyti, kur aš gyvenu. Aš, Pūkuti, tave labai gerai prižiūrėsiu. . .

Saulutė iškraustė savo naujus batus iš dėžės ir ten paguldė zuikutį. Apkamšė jį lėlių pagalvėlėm ir maitino pyragu ir pienu. Zuikutis tupėjo susigūžęs dėžės kampe. Saulutė rausėsi po stalčius, ieškodama kaspinėlių.

— Rytoj, Pūkuti, tu būsi labai gražus. Tu esi dovana mano mamytei. O dovanas, žinok, riša kaspinėliais. . .

Naktį Saulutė pakišo dėžę po lova. Dangtely ji buvo išbadžius skylių. Taip Rytas darė, kai iš mokyklos parsinešė baltą pelytę. . . Prieš užmigdama, Saulutė persisvėrė per lovos kraštą ir dar paaikšino Pūkučiui apie Motinos Dieną.

— Žinok, Pūkuti, rytoj tu pamatysi mano mamytę. Rytoj mes valgysim tortą, ir bus labai linksma.

Kai sekmadienio rytą visi dar miegojo, Saulutė nubudo. Palindus po lova, išsitraukė zuikutį. Pamaitino pieneliu ir pradėjo puošti. Rišo kaspinėlius visur — ant kaklo, ant ausų, ant kojųčių.

— Saulute, kur tu? Mes jau pasiruošę eiti pas mamytę, — kvietė Rytas su Aušrele. — Ateik greičiau.

Saulutė pasigriebė dėžę su kaspinuotu zuikučiu ir bėgo prie mamytės kambario durų. Ten jau stovėjo tėvelis su Rytu ir Aušrele. Rytas ir Aušrelė laikė didelę pintinę, iš kurios kyšojo pūkuotos galvutės.

Tėvelis atidarė duris. Visi jau ėjo į vidų, tik staiga Saulutė sušuko:

— Pūkuti, eikš čia, eikš čia!

Zuikutis strykt iš dėžės ir pasileido bėgti. Ir zuikutis, ir kaspina lakstė į visas puses. O vaikai paskui, gaudyti.

— Sveikinam Motinos Dienoj, — tarė tėvelis besijuo-
kiančiai mamytei.

Kol visi vijosi Pūkutį, kiti zuikučiai ištrūko iš pinti-
nės. Pilnas kambarys vaikų ir zuikių.

— Oi, oi! Čia vienas, po lova!

— Laikyk, čia kitas, po kėde!

— Matot, vaikai, pasirinkom dovanas su kojytėm, tai
ir išlakstė. Mamytei nebeliko, — juokėsi tėvelis, kai visi
pavargę nuo kavonių, susėdo ant lovos.

— O man tos bėgiojančios dovanos — ir dviem ir ke-
turiom kojom — pati gražiausia dovana. Ačiū už ją! —
visus pabučiavo linksma mamytė.

PASVEIKINKIM

Onytė Pakalnytė

**Mamytės rankos švelnios, šiltos
Paglosto mano plaukučius...
Mamytės šypsena tai šilkas —
Ją ir miegodama jaučiu.**

**Mamytei sėduosi ant kelių.
Klausau lietuviškų dainų.
Abi mes skaitome knygelę
Su paveikslėliais meškinų.**

**Mamytė kužda man į ausį:
“Auk didelė ir būk gera...”
O aš šnabždu: “Tai Tu geriausia —
Geresnės už Tave nėra...”**

**Žydėkit, gėlės, šviesk, saulyte!
Čiulbėk, paukšteli, danguje!
Visi pasveikinkim mamytę
Ir džiaukimės kartu su ja!**

JONUKAS — IŠRADĖJAS

Nijolė Butkienė

Paruošė E. J.

Tėtis nupirko Jonukui meškerę.

— Še, Jonuk. Bus darbo visai vasarai. Jeigu meškėriosi kasdien — išmoksi tylėti, įprasi būti kantrus ir nė nepajusi, kaip pasidarysi geras žvejys. Bus ir malonumas ir nauda.

— Nenoriu, tėtė, meškerės. Nenoriu.

— Imk, Jonuk. Meškerė geras ir sveikas sportas. Meškerionė, Jonuk, tai ramybė ir poilsis.

Jonukui pasidarė baisu.

— Tai ir ot! Kad jau bus, tai jau bus! — po pasišiaušusiais plaukais, mąstė Jonuko smegenys. — Turėsiu sėdėti, tylėti ir, noriu ar ne, kepti saulėje, kol pasidarysiu kažkoks išsiderinęs. Vienas mano aš — sėdės ant upės kranto ir lauks žioplos žuvies, o kitas mano aš — skris lig debesų, nors į upelio verpetukus, ar sykiu su vėjais supsis medžių viršūnėse.

Jonukas galvojo. Net užsimerkė. Dar ir dar kartą jis nutarė meškerės neimti. Jis nutarė tėveliui pasakyti: “Dėkui, ne” — ir, nieko nelaukiant, tuoj pat, nerti į krūmus, kur savo lizdelyje, trys geltonsnapiai jo draugai laukė, kada jiems pradės augti plunksnos.

Taip galvojo Jonukas, kol buvo užsimerkęs. Kai atsimerkė, prieš jį stovėjo tėvelio batai. . .

Jonukas ištiesė ranką ir pasakė: “Ačiū” — nukiūtino prie upės.

— Meškerionė yra nuobodžių pasaka! — eidamas prie upės kalbėjo sau Jonukas.

Norėdamas išsivaduoti iš meškerės kabliuko, kurį vėjas supo po pat nosim, Jonukas meškerę paguldė ant pievutės.

— Kol aš ką nors sugalvosiu, meškerė tegul sau pasvajoja, kad ant jos pakibo visos upelio žuvys, — labai, labai nepatenkintas bumbėjo Jonukas.

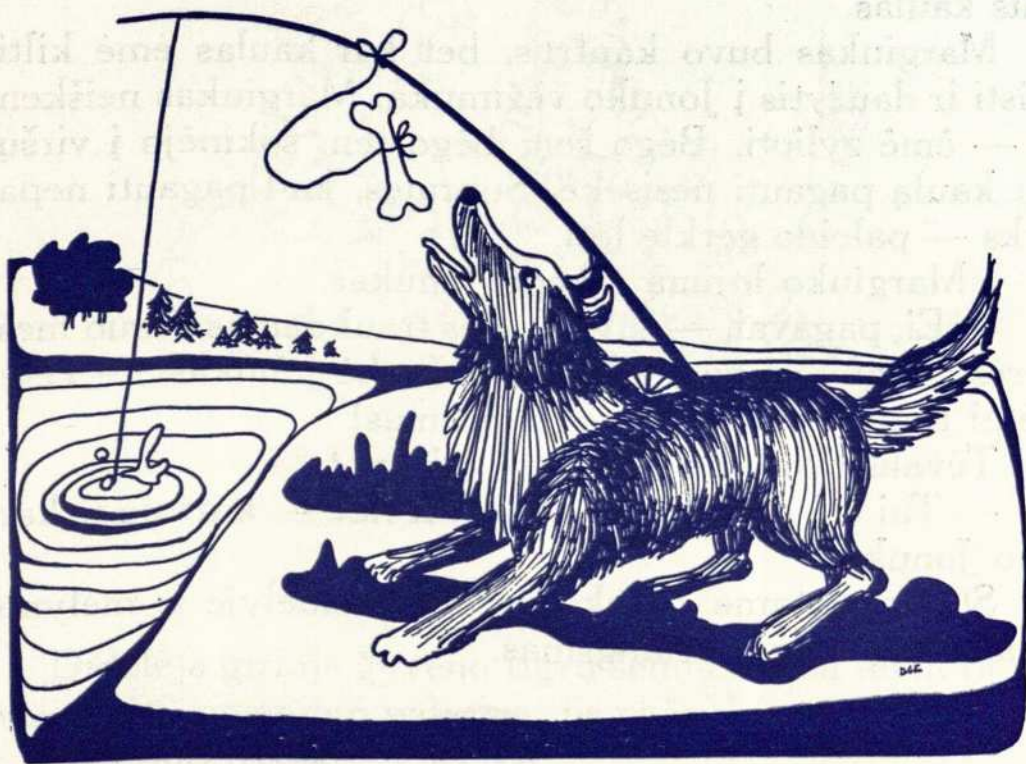
Nors dar mažas, savo šeimoje, Jonukas buvo garsus išradimais. Tai ir dabar, pagalvojo ir nutarė:

— Turi būti kokia išėitis. Nejau tektų visą vasarą nuobodžiauti?

Jonukas nubėgo į kiemą ir atsivežė savo medinius ratukus. Atsivežęs rišo virvutes, kalė vinutes, derino pagaliukus, mezgė mazgus, tempė, suko ir vartė.

— Bus gerai, — nusprendė Jonukas.

Tarp dviejų pagaliukų ir seno vežimuko rato, Jonukas įstatė meškerę, o prie virvutės pririšo Margiuko žaislinį kaulą. Tuomet pašaukė Margiuką ir įsakė:

— Sėdėk ir lauk. Lok tik tuomet, kai meškerė pagaus žuvį. Supranti?

Margiukas suprato. Klausė ir laukė. Netrukus Margiukas pamatė, kad upėje, ten, kur suposi plūdė, taškėsi žuvies uodega.

Žuvimi Margiukas nesirūpino. Tokia čia bėda! Šuniukui buvo svarbu, kad sykiu su žuvimi judėjo ir lankstėsi meškerė, o su meškere ir prie virvutės pririštas žaislinis kaulas.

Margiukas buvo kantrus, bet kai kaulas ėmė kilti, kristi ir daužytis į Jonuko vežimuką, Margiukas neišken-tė — ėmė zylioti. Bėgo šen, bėgo ten, šokinėjo į viršų, bet kaulą pagauti nesisekė. Supratęs, kad pagauti nepavyks — paleido gerklę loti.

Į Margiuko lojimą atbėgo Jonukas.

— Ei, pagavai, — žuvį iš upės traukdamas ir nuo meškerės nukabindamas, šokinėjo ir šaukė Jonukas: — Tėte! Tėte! Mamytė! Išradimas! Išradimas!

Tėvelis šypsojos. Mamytė taip pat.

— Tai ot! Ar ne? Tai bent! Ar ne? — kartojo ir kartojo Jonukas.

Strazdanotame Jonuko-išradėjo veidelyje ir mėlyno-se akyse spindėjo džiaugsmas.

TIGRAS IR ŽMOGUS

tibetičių pasaka

sulietuvino Z. Tenisonaitė

Didelėje girioje gyveno tigrų šeima. Kada tėvui tigrui ėmė artėti gyvenimo pabaiga, jis pašaukė savo tris sūnus ir jiems taip pasakė:

— Vaikai, tigras yra džianglių valdovas. Jis daro, ką nori. Gaudo kitus žvėris. Niekas jam nesipriešina. Bet yra vienas žvėris, kurio ir tigras turi bijoti. Šitas žvėris vadinasi žmogus. Žmogus yra stipresnis ir gudresnis už tigrą. Vaikai, aš jus išpėju: nebandykit žmogaus pulti.

Tai pasakęs, senasis tigras atsigulė ant šono ir amžinai užmerkė akis. Jaunieji tigrai, išklausę tėvo žodžių, išėjo į gyvenimą. Abu vyresnieji pildė tėvo įsakymą. Jie gaudė stirnas ir šernus bet, pamatę žmogų, sprukdavo į girios tankumą.

Pats jauniausias tigras buvo labai smalsus ir atkaklus. Jis nenorėjo klausyti tėvo žodžių.

— Kas tas žmogus, kad aš negaliu jo medžioti? Ar aš ne tigras? Ar žmogus turi aštresnius nagus, nei aš? Ar jis turi smailesnius dantis, nei aš?

Jauniausias tigras vis nerimo. Jis galvojo ir galvojo. Pagaliau jis pasakė savo broliams:

— Išeinu žmogaus ieškoti. Aš noriu pats pamatyti, ar žmogus stipresnis už tigrą, džianglių valdovą.

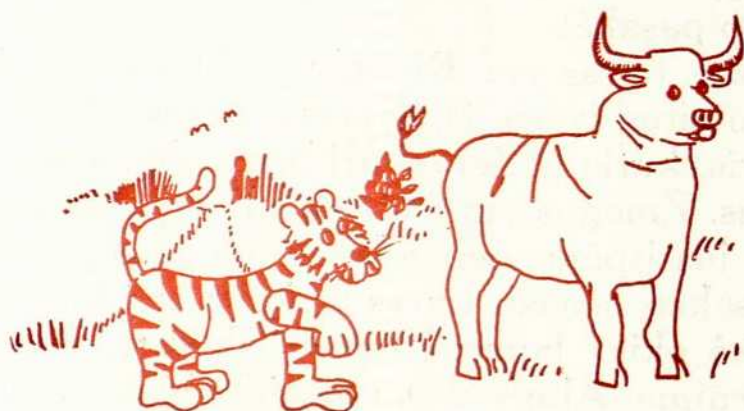
Nusigando vyresnieji broliai. Nusigando dar labiau jaunojo tigro mama. Visi trys maldavo klausyti mirusiojo tėvo žodžių. Bet jaunasis tigras buvo užsispyręs. Ne, eis ir gana. Ir išėjo.

Anksti rytą, dar toli nenuėjęs, jaunasis tigras sutiko seną jautį. Jautis buvo suvargęs ir išbadėjęs. Visi jo kaulai buvo matyti. Ant jo nugaros raitėsi botago žymės.

Jaunasis tigras jaučio dar niekuomet nebuvo matęs. Jį apžiūrėjo iš visų pusių ir pagaliau tarė:

— Kas tu toks? Gal būsi žmogus?

— Ne, aš ne žmogus, — atsiduso jautis. — Aš esu vargšas jautis.

— Tai gal žinai, koks tas žmogus? Aš ieškau žmogaus. Papasakok man apie jį.

— Apie žmogų, jaunas tigre, aš žinau labai daug. Tau sakau: saugokis žmogaus. Jis yra pavojingas ir klas-tingas sutvėrimas. Tik pasižiūrėk į mane. Kai aš buvau jaunas tarnavau žmogui. Vilkau jam sunkias naštas. Jų žymės man ir dabar ant nugaros liko. Daug metų ištiki-mai žmogui dirbau. Kol jaunas buvau, žmogus manim rūpinosi, mane šėrė. Bet kai pasenau ir netekau jėgų, jis mane į girią išvarė. Tigras, saugokis žmogaus! Jis yra pavojingesnis ir gudresnis negu tu.

Bet jaunas tigras nekreipė dėmesio ir nuėjo sau.

— Ką tas senis žino? Bails ir gana. O aš žmogų su- rasiu ir jam parodysiu, kaip tigro bijoti!

Paėjęs toliau, tigras pamatė dramblių. Dramblys buvo pasenęs ir sunkiai vilko kojas. Straubliu lėtai skabė žolę ir lapus. Jo oda buvo raukšlėta. Akys mažos ir liūdnos. Ant dramblio nugaros buvo botago kirčių žymės.

— Kas tu toks? Gal būsi žmogus? — paklausė dramb-lio jaunas tigras.

— Ne, ne, aš nesu žmogus. Aš esu senas, pavargęs dramblys.

— Tai papasakok man apie žmogų. Aš noriu jį sugau- ti ir sudraskyti.

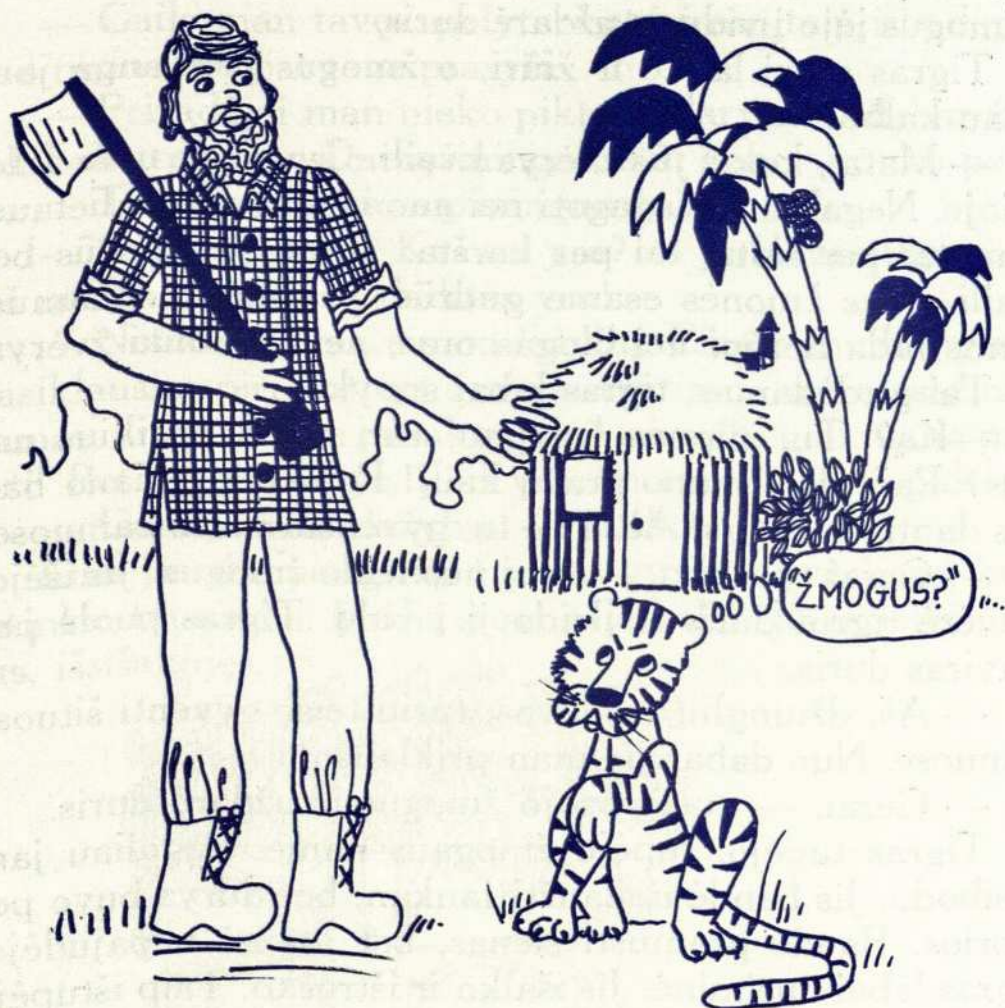
Dramblys pasižiūrėjo į jaunąjį tigrą savo mažom, liūdnom akim ir pakratė galvą.

— Saugokis žmogaus, jaunas tigre. Tai neištikimas ir pavojingas žvėris. Pažvelk į mane. Anksčiau aš buvau džiunglių valdovas. Žmonės mane sugavo ir pavertė savo vergu. Man ant nugaros uždėjo balną, pažabojo ir mušė lazdomis. Kol jaunas buvau, nešiojau žmogų, kur tik jis norėjo. Tuomet mane ir maitino, ir žiūrėjo, ir maudė. Kai pasenau, mane į girią išvarė. Paklausyk manęs, jaunas tigre, neieškok žmogaus.

Bet jaunasis tigras neklausė senojo dramblio. Jis tik nusišypsojo ir nuėjo sau. Jis ilgai klaidžiojo po girią. Pagaliau išgirdo triukšmą ir priėjo arčiau pasižiūrėti, iš kur jis. Medkirtis kapojo didelio medžio kamieną. Jis davė ir davė kirviu iš visų jėgų. Tigras žiūrėjo, žiūrėjo ir pagaliau paklausė:

— Aš ieškau žmogaus. Noriu suėsti bent vieną žmogų. Gerai, kad tave atradau!

— Tu nori mane suėsti? — dar garsiau ėmė juoktis žmogus. — Ar tu nežinai, kad žmogus per daug gudrus, kad leistų tigrui jį sudraskyti? Matau, kad tu prastai išauklėtas. Eime su manim. Tave pamokysiu kai ką.

Tigrui pasidarė įdomu, ką tas žmogus jį išmokys. Jis sekė žmogų iš paskos, kol priėjo žmogaus namus.

— Kas ten? — paklausė tigras, pamatęs žmogaus namą.

— Čia mano namai. Aš čia gyvenu, — atsakė žmogus.
— Tau parodysiu, kam mes žmonės statome namus, — ir žmogus įėjo į vidų ir uždarė duris.

Tigras stovi lauke ir žiūri, o žmogus pro langą jam toliau kalba.

— Matai, kokie jūs žvėrys kvaili. Gyvenate urve arba girioje. Negalite apsisaugoti nei nuo vėjo, nei nuo lietaus. Jums tai per šalta, tai per karšta. Jūs esate stiprūs bet kvaili. Mes žmonės esame gudrūs, pasistatome namus. Mums tada nerūpi nei blogas oras, nei laukiniai žvėrys.

Tai girdėdamas, tigras labai supyko:

—Ką? Tu, silpnas žmogau, turi tokius puikius namus? Pažvelk į mano gražų kailį! Pažiūrėk į mano baidius dantis ir nagus! Aš, o ne tu, gyvensiu tuose namuose!

— Gerai, sutinku, — tuoj nusileido žmogus. Jis išėjo, pravėrė tigrui duris ir įleido jį į vidų. Tigras puolė pro praviras duris.

— Aš, džiunglių valdovas, turiu teisę gyventi šituose namuose. Nuo dabar jie man priklauso!

— Gerai, — nusišypsojo žmogus ir uždarė duris.

Tigras tupėjo, tupėjo žmogaus name. Pagaliau jam nusibodo. Jis bandė išsilaužti laukan, bet durys buvo per stiprios. Bandė pramušti sienas, bet jos nė nepajudėjo. Tigras labai nusiminė. Jis išalko ir ištroško. Taip ištupėjo tris dienas ir tris naktis.

— Kas mane iš čia išleis? — liūdnai galvojo tigras, žiūrėdamas į lauką pro plyšį duryse. Staiga jis pamatė mažą pelytę, kuri gėrė vandenį iš netolimo upelio.

— Broliuk, — švelniu balseliu maldavo tigras, — atidaryk duris. Aš esu užrakintas. Neturiu nei valgyti, nei gerti. Mirsiu iš bado. Gelbėk!

— Man tavęs labai gaila, mielas tigre, — atsakė pelytė. — Bet aš bijau tave išleisti. Tu išbėgsi ir mane suėsi.

— Ne, ne! Tikėk manim. Prižadu tau nieko blogo nedaryti, tik išleisk!

Pelytė patikėjo ir išleido. Tigras išsoko laukan. Pajutęs laisvę, griebė pelytę ir jau kišo į nasrus.

— Gaila man tavęs, pelyte, bet aš esu taip išbadėjęs, kad turiu tuoj pat tave praryti.

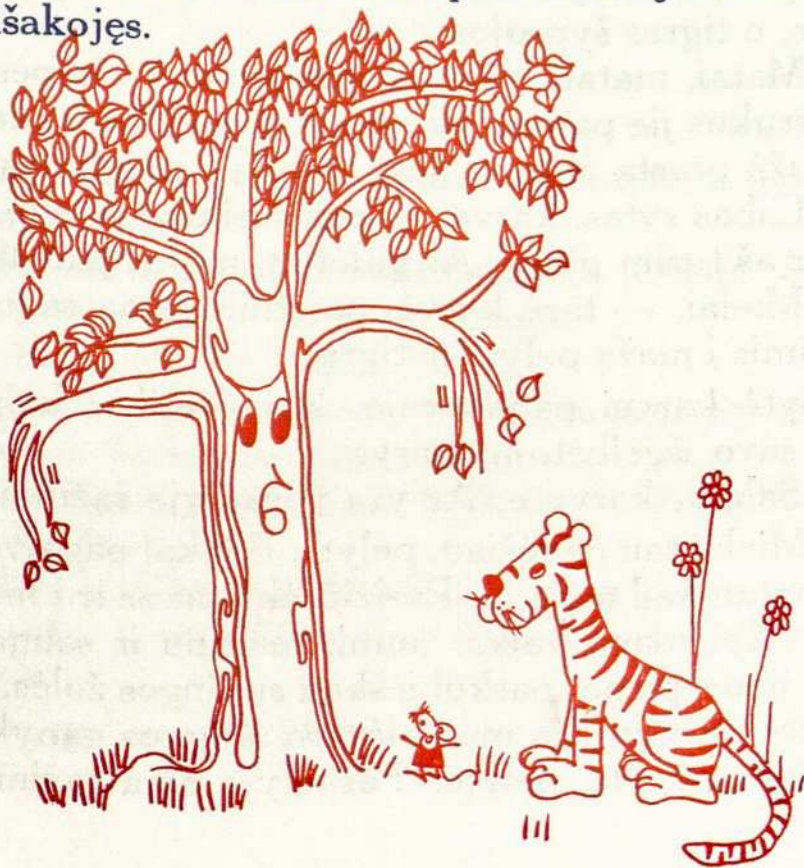
— Prižadėjai man nieko pikto nedaryti! O dabar žiūrėk koks tu! Tu esi nesąžiningas, štai kas, — pyko pelytė. — Tu neturi jokio sąžiningumo!

— Sąžiningumas? Kas tai yra? — paklausė tigras. — Aš netikiu, kad toks daiktas yra!

— Netiki? Gerai, einam lažybų. Einam mudu į girią. Pasiklausim pirmų trijų gyvų sutvėrimų, ar yra sąžiningumas, ar ne. Jei jie pasakys, kad nėra, tu gali mane praryti. Bet jei jie sakys, kad yra, tu turėsi mane paleisti.

— Gerai, einam lažybų, — sutiko tigras.

Eina jie abu per girią. Pirmas gyvas sutvėrimas, kurį sutinka, tai medis. Medis stovi prie kelio. Jis didelis, gražus, išsišakojęs.

— Labas rytas, medi, — mandagiai pasisveikino pelytė. — Mes norim tavęs kai ko paklausti.

— Klausk, — draugiškai šakom sulingavo medis.

— Dalykas toks, — ėmė aiškinti pelytė. — Šį rytą aš tigrą išleidau iš namo, kur jis buvo uždarytas. Jis prižadėjo man nieko blogo nedaryti, jei tik jį išleisiu. Kai išleidau, jis griebė mane ir norėjo praryti. Aš jam sakiau, kad jis sulaužys savo žodį. O jis man atsakė, kad sąžiningumo nėra. Kaip tau atrodo, medi? Ar yra pasaulyje sąžiningumas?

— Ai, ai, — giliai atsiduso medis. — Labai norėčiau tau padėti, pelyte. Bet tu pasižiūrėk į mane. Stoviu šalia kelio ir kiekvienam duodu pavėsį — ir žmogui ir gyvuliui. Visi keleiviai ilsisi po mano šakomis. Ilsisi ir jų arkliai. Bet ar kuris man kada padėkojo? Niekuomet! Dar mano šakas laužo, botagus iš jų daro gyvuliams mušti. Ar tai sąžininga? Ne, pelyte, nėra sąžiningumo pasaulyje.

Pelytė padėkojo medžiui ir nuėjo toliau. Ji buvo nusiminus, o tigras šypsojosi.

— Matai, matai! Nėra sąžiningumo! — šaipėsi tigras.

Netrukus jie pamatė pievoje karvę su veršiukais. Karvė graužė prastą žolę, o gerą paliko veršiukams.

— Labas rytas, karve, — pasisveikino pelytė. — Štai tigras ir aš turim ginčą. Ar galėtum mums padėti?

— Mielai, — tarė karvė, pasižiūrėdama savo didelėmis akimis į mažą pelytę ir tigrą.

Pelytė karvei papasakojo, kas atsitiko: kaip tigras norėjo savo išgelbėtoją praryti.

— Sakyk, karvute. Ar yra pasaulyje sąžiningumas?

— Mielai tau padėčiau, pelyte. Bet kai pagalvoju apie save, matau kad negaliu. Pasižiūrėk į mane ir į mano veršiukus. Kol mano vaikai jauni, maitinu ir saugau juos. Duodu jiems pieno, paskui ieškau sultingos žolės. Bet kai veršiukai užauga, jie mane išvaro iš geros ganyklos. Ar tai sąžininga? Ne, pelyte. Pasaulyje nėra sąžiningumo.

Tai išgirdus, pelytė dar labiau nusiminė, o tigras dar plačiau nusišypsojo.

— Matysi, matysi! Sąžiningumo tu niekur nerasi, o man bus pusryčiai, — juokavo tigras.

Eidami toliau, jie sutiko kiškį.

— Kiškeli, padėk mudviem su tigru išspręsti ginčą.

— Gerai. Koks tas jūsų ginčas?

Pelytė viską papasakojo kiškiui. Kiškis išklause ir pasikrapštė ausis.

— Man neaišku, kas atsitiko, — tarė kiškis. — Pasa-
kyk man dar kartą. Tu, pelyte, buvai uždaryta medkir-
čio name?

— Ne, ne! — įsiterpė tigras. — Aš buvau uždarytas.
Aš, ne ji!

— Aha. Reiškia pelytė uždarė tigrą medkirčio name...

— Kvailas esi, kiški! — pyko tigras. — Ne ji mane uždarė. Visai ne taip!

— Atsiprašau, bet aš tikrai nesuprantu, kas įvyko. Gal man bus aiškiau, jei nueisim į tą vietą, kur viskas atsitiko. Kai pamatysiu, suprasiu.

Visi trys grįžo prie medkirčio namo.

— Dabar parodykit man, kur judu buvot, — prašė kiškis.

— Pelė buvo ten, prie upelio, — šoko aiškinti tigras.

— O aš buvau čia, name. . . — parodė tigras ir įėjo į vidų.

— Ir durys buvo uždarytos, — sušuko kiškis ir uždarė duris.

— Ir buvo užrakintos, — sušuko pelytė ir užrakino duris.

Palikę tigrą uždarytą medkirčio name, pelytė su kiškiu linksmi nubėgo į girią.

DĖMESIO VAIKAI! DĖMESIO TĖVAI!

EGLUTĖS 25 metų sukakties proga, šių metų birželio mėn. pirmą sekmadienį, Putnam, Connecticut 06260, Seserų sodyboje bus EGLUTĖS šventė. Dienos programa sekanti: 11:30 vėliavų pakėlimas. Vaikučiai organizuojami pagal kolonijas, ar mokyklas. Po to organizuotai eina į pamaldas. Po pamaldų pietūs ir apžiūrėjimas patalpų, kuriose yra spausdinama EGLUTĖ. 2:00 val. meninė programa salėje. Po meninės dalies bus visiems grupiniai žaidimai lauke aikštėje.

Prašome tėvelius, mokyklas ir organizacijas sudaryti sąlygas, kad vaikučiai galėtų dalyvauti, — draugų ir gamtos aplinkoje; džiugioj nuotaikoj praleisti dieną, kuri jiems paliks neužmirštamus įspūdžius.

Informaciniais reikalais kreiptis: EGLUTĖS administracija, Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Telef.: (Area Code 203) 928-5828.

KRYŽIAŽODIS

Skersai:

1. Tibeto gyventojas.
6. Vandeningas gyvulys, kuris cirke laiko kamuolį ant nosies.
7. Ta mergaitė, — berniukas.
9. Žodis labai panašus į žodį "kada".
10. Šiltų kraštų vaisius — rudas iš lauko, geltonas viduj.

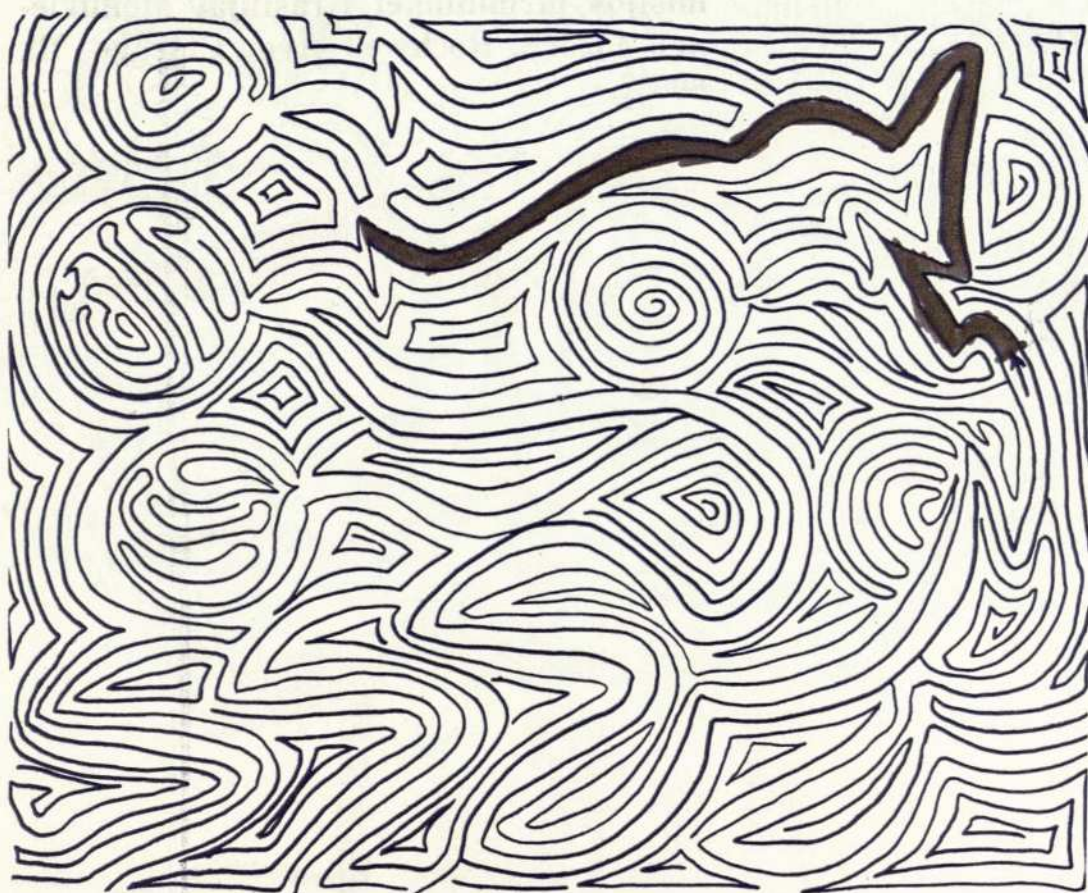
Žemyn:

1. Plėšrus kačių giminės žvėris.
2. Didelė kiaulė parduodama mėšai.
3. Daiktas, kuriuo pereiname per vandenį.
4. Ne šlapias.
5. Aš tikiu, tu —.
8. Mergaitės vardas, kuris taip pat rašomas normaliai ir atbulai.
9. Žodis labai panašus į žodį "kam".
11. —, tu, jis, ji.

SURASK!

Šiame paveiksle yra paslėptas įdomus gyvulys. Pieštuku užpildyk liniją, pradedant toje vietoje, kur yra rodyklė. Kai grįši į tą pačią vietą, iš kurios pradėjai, matysi, kas čia paslėpta.

Atsakymai: Skersai — 1. tibetietis, 6. ruonis, 7. tas, 9. tada, 10. ananasas. Žemyn — 1. tigras, bekonas, 3. tiltas, 4. sausas, 5. tiki, 8. Ada, 9. tam, 11. aš.

0,50

Alp 1785
L. aich.

DĖMESIO!

DĖMESIO!

Ar jau sugalvojai, ką pieši "Eglutės" piešinių parodai? Toje parodoje bus lietuvių vaikų piešiniai iš viso pasaulio. Atsiųsk "Eglutei" savo geriausią piešinį. Gali piešti, kas tau labiausiai patinka. Pridėk savo vardą, pavardę, amžių ir antrašą. Jau laikas galvoti. Piešinius reikia atsiųsti iki š.m. birželio 15-tos, o paroda bus Čikagoje, spalio 17-26 dienomis.

Piešinius siųskite parodos rengimo komisijos pirmininkei Grasilijai Meiluvienei, 4525 S. Rockwell Ave., Chicago, Ill. 60632.

92.135.57